

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLATION — ECONOMIE POLITICA — FINANTE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de casătie

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 "
3 luni	10 "
Strânsătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

S U M A R

Curtea de casătie, s. I: *Maria V. Ștefănescu cu Gr. Ștefănescu*;Idem, s. II: *E. D. Mirea cu Cred. func. urban*;Idem, s. III: *Eufrosina N. Mareș cu Dimitrie Cioculescu*;Curtea de apel din București, s. I: *Elisabeta Antonescu cu Cred. func. urban*;Tribunalul Ilfov, s. III: *Ivan Dumitroff cu Ministerul de răsboi*;Comisiunea pentru regularea și consolidarea drepturilor de concesiuni petroliare din județul Prahova: *Societatea "Steaua Română" și alții cu H. I. Haimsohn și alții*;Tribunalul Județului Brăila, s. I: *Frații Trocanos cu S. G. Teofilatos*;Necrolog: *R. N. Opranu și C. Boerescu*.

Pe d-l avocat Magnus Băileanu, în desvoltarea celui de aldoilea motiv;

Pe d-l avocat Em. Pantazi, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului întâiu de casare:

„Gresită interpretare și aplicare a art. 949, aliniatul II din Codul civil.

„Rezulta, în modul cel mai evident, atât din locul ocupat de art. 949 din Codul civil, cât și din modul său de redacțare, că este în strânsă legătură cu art. 939 și constituie o sanctiune a prohițiunii prevăzută de acest text de lege, care stabilește o cotitură disponibilă specială între soți, atunci când soțul donator are copii dintr-o casătorie precedentă. În adevară, din dispoziția art. 949, aliniatul 1, care decide că soții nu pot să-și dăruiască indirect mai mult decât s-a arătat mai sus, reiese fără îndoială că legiuitorul nu s-a gândit și n'a avut în vedere decât dispoziția legală care limitează facultatea de a dispune între soți, adică dispoziția art. 939 din Codul civil.

„Așa fiind, când instanța de fond consideră vânzarea făcută fratelui meu de defunctul meu soț, care nici n'a avut copii din altă casătorie, și recunoaște moștenitorilor nerezervari și dreptul de a cere nulitatea actului ca constituantă o donație deghizată făcută mie și, în consecință, o anulează, aplică în mod gresit dispoziția art. 949 din Codul civil.”

Având în vedere decizia, supusă recursului, din care se constată că Curtea de apel, pe temeiul art. 940 din Codul civil, a anulat atât actul de vânzare intervenit între Locot. V. Ștefănescu, soțul recurentei, și Petre Velescu, cât și actul de vânzare intervenit între acesta și recurenta de azi, pentru motivul că sub aparența acestor acte de vânzare se ascunde în realitate o donație deghizată, pe care Locot. Ștefănescu o făcea soției sale și și că Petre Velescu era numai o persoană interpusă;

Considerând că chestiunea dedusă în judecata acestei Curți prin motivul de casare este de a se ști dacă nulitatea unei donațiuni deghizate sau făcute unei persoane interpuse se poate invoca numai de către rezervatorii ai soțului donator sau și de către toți acei cari au interes și, deci, și de către rezervatorii nerezervatori;

Considerând că din art. 937 și urm. din Codul civil rezultă că legiuitorul a permis donațiunile între soți atunci când ele sunt directe și pe față; că în aceeași caz donațiunea este revocabilă și supusă reducției dacă altă rezerva;

Considerând însă că art. 940 din Codul civil are de scop de a reglementa soarta donațiunilor indirekte și a acelor deghizate sau prin persoane interpuse;

Considerând că, în ce privește donațiunile indirekte, primul aliniat al art. 949, referindu-se la articolul anterior 939, declară că ele nu pot să treacă peste cotitură disponibilă, deci ele sunt valabile până la concurența acelei cotități;

Considerând că, în ce privește donațiunile deghizate

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE, S. I

Audiența dela 20 lunie 1908

Președintia d-lui CH. PHEREKYDE Prim-președinte

Maria V. Ștefănescu cu Gr. Ștefănescu

Donațiuni.— Donațiunea deghizată sau făcută unei persoane interpuse. Nulitatea unei asemenea donațiuni.— De cine poate să fie invocată? — Dacă se poate invoca numai de către rezervatorii ai donatorului sau și de către rezervatorii nerezervatori? — (Art. 940 din Codul civil).

Nulitatea unei donațiuni deghizate sau făcute unei persoane interpuse se poate invoca nu numai de către rezervatorii ai donatorului, ci de către toți aceia cari au interes și, prin urmare, și de către rezervatorii nerezervatori, de oarecare deghizarea, întrebuiuță pentru a sustrage o donație dintr-o soție delă principiul revocabilității, constituie prin ea însăși, abstracție făcând de orice chestiune de rezervă, o fraudă la lege, care trebuie să atragă penă pentru toți nulitatea donațiunii deghizate.

Decizia 272/908. — Respins recursul făcut de Maria V. Ștefănescu contra decizionii Curții de apel București s. I, No. 293/907, dată în proces cu Gr. Ștefănescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Bors, în desvoltarea motivului I de casare;

sau prin persoană interpusă, aliniatul al doilea al art. 940 declară că ele sunt nule, adică nu au nici o valoare legală;

Considerând că rațiunea juridică, pe care se întemeiază dispoziția aliniatului II al art. 940 din Codul civil, este că deghizarea întrebuintată pentru a susține o donație dintre soții dela principiul revocabilității, constituie prin ea însăși, abstractie facând de orice chestiune de rezervă, o fraudă la lege, care trebuie să atragă pentru totuști nulitatea donației deghizate;

Că prohițiunile donațiunilor deghizate sau prin persoană interpusă, a fost editată în scopul ca soții să nu își treacă avere unul altuia sub influența unei iubiri mutuale, ca să nu existe între ei un interes bănesc care să îi sustragă dela datoria importantă a educației copiilor și, în fine, ca acela mai avid să nu se îmbogățească în paguba celui mai generos;

Că presupușă este că donațiunile deghizate nu exprimă libera voință a donatorului, ci sunt efectul capătării sau a abuzului de autoritate din partea bărtăbutului;

Că, prin urmare, nulitatea de care este isbită donațiunile deghizate, fiind relativă la un viitor de consumăjământ, este inerentă actului în sine, adică este o nulitate de formă, astfel că nu poate să fie invocată de oricine are interes să atace actual viitor, iar nu numai de eretici rezervatari ai donatorului;

Considerând că din art. 1307 din Codul civil nu se poate trage nici un argument pentru a se susține că numai eretici rezervatari au dreptul să invocă o asemenea nulitate, de oarece dispoziția finală a aceluia articol are în vedere o vânzare făcută între soții în cazurile și cu formele cerute de acel articol și, deci, valabilă ca atare, ne fiind supusă criticei decât numai în ceeace privește călcarea rezervei prin beneficiile indirecte care au fost acordate campărătorului, pe când în sprijinul vânzării nu a fost făcută pentru cauza de lichidăriune și, deci, nu poate să valoreze nici ca având forma unei vânzări;

Considerând că Curtea de apel, judecând că intimatul de azi, ca moștenitor colateral al defuncției Locot. V. Ștefănescu, are calitatea să invocă nulitatea donațiunii deghizate făcută recurentei, a făcut o bună aplicare a art. 940 din Codul civil.

Asupra motivului al doilea:

«Omisuirea esențială și violarea legii. În adevăr, Curtea de apel, stabilind principiul că originea are interes, deci și moștenitorii rezervatari pot invoca nulitatea donațiunilor pe baza art. 940 din Codul civil, ultimul aliniat, nu constată că Gr. Ștefănescu ar avea vreun interes oarecare, și nici că 1-ar putea avea din moment ce dânsul face apelul pur și simplu în numele său personal și Curtea îi dă căstig de cauză, nu ca moștenitor nerezervat, ci tot pur și simplu personal, cu alte cuvinte, întărită calitatea în care n'ar fi putut avea nici un interes și nici o dreptate».

Considerând că Curtea de fond stabilind că intimatul de azi are calitatea de ered și deci poate să invocă nulitatea, nu poate fi vorba de omisire esențială în această privință, cum se susține prin acest motiv de casare;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE, S. II

Audiența dela 24 Iunie 1908

Președintenia D-lui N. MANDREA, Președinte

E. D. Mirea cu Creditul Funciar Urban

Urmărire imobiliară — Act defăimătat fals. — Arătarea autorului falsului — Dacă suspendarea judecății e obligatoare pentru instanța civilă. — Afpt. — Ne contrasemnarea lui de portărel. — Lipsa de nulitate.

Proces-verbal pentru adjudecare provizorie. — Dacă legea cere ca el să fie nu numai redactat dar și motivat de îndată.

Preț. — Suficiența lui. — Chestiune de apreciere pentru tribunal.

Supralicitare. — Lipsa de concurență cari să supralicitze. — Dacă în acest caz mai e nevoie a se face strigări. — (Art. 170 și 546 din Procedura civilă și art. 45 și 139 din Legea de organizare judecătoarească).

1. Conform art. 170 din Proc. civilă când un act este defăimătat în fals și se arată o persoană în viață ca autor al falsului, suspendarea chestiunii la instanța civilă, spre a se judeca pe cale penală, nu este obligatorie, ci numai facultativă pentru tribunal, după împrejurările cauzei.

Astfel, când instanța de fond motivează că defăimarea unui act în fals nu este serioasă, ci este făcută numai în scop de a întârzi executarea, aceea instanță era în drept să uzeze de facultatea ce-i dă legea de a suspenda urmărirea începută asupra unui imobil.

2. Legea nu prescrie sub pedeapsa de nulitate contrasemnarea afișului de către portărel și nulitatea din art. 46 din legea organizării judecătoarești, relativă la lipsa de contrasemnare din partea grefierului, nu poate fi întinsă prin analogie la alte cazuri.

3. Legea cere prin art. 546 din Proc. civ. numai ca procesul-verbal de adjudecare provizorie să se încheie de îndată, iar nicidcum că să se redacteze îndată și considerantele pentru care tribunalul de urmărire a respins incidentele, căci, pentru redactarea acestor considerante, tribunalul are termen de 15 zile, conform art. 139 din Legea de organizare judecătoarească.

4. În materie de urmărire imobiliară este lăsat la facultatea tribunalului să aprecieze dacă prețul oferit la licitație este sau nu suficient;

Prin urmare, dacă tribunalul a procedat la adjudecare imobilului, însemnă că implicit a apreciat că prețul oferit este cel mai mare.

5. Dacă la o supralicitare nu se prezintă nici un concurrent care să ofere un preț mai mare, nu are a se mai face vreo strigare, ci imobilul rămâne asupra primului adjudecătar.

Decizia 425/908. — Responsă după divergență opoziția făcută de E. D. Mirea, contra decizionii acestei Inalte Curți No. 307/907, prin care s'a respins recursul, făcut contra ordonanței de adjudecare No. 2664/907 a Trib. Ilfov, S. Not., dată în proces cu Creditul Funciar Urban București și Elvira Biberi.

Curtea,

Asculțând pe d-nii avocați I. Șahovari, P. Bors, M. Antonescu și I. Sachelarie, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii avocați Panaiteanu, B. Missir și Mitescu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I:

«Exces de putere, rea aplicare a art. 170 și violarea art. 171, combinat cu 182 din Proc. civ. Procesul-verbal al sedinței din 14 Noemvrie 1906 constată că m'am înscris în fals contra procesului-verbal de predare comandamentului cu No. 117/906, și am desemnat pe autorul falșului.

«Tribunalul apreciază că nu este loc la suspendarea urmăririi și procedează la vânzare. Procedând astfel, tribunalul, prin exces de putere, vinde imobilul, fără să judece în prealabil temeinicia inscripției în fals odată ce a reținut a făcerea și a hotărât că nu e loc la suspendare, violând astfel art. 171 și 182 din Proc. civ. și aplicând rau art. 170 din Proc. civ. căci Tribunalul de notariat fiind o instanță pur executivă nu poate sau nu este investit dela lege și cu instruirea a facurilor corecționale, ci numai cu vânzări și executarea acelor de notariat».

Având în vedere că, conform art. 170 din Procedura civilă, când un act este defaimat în fals și se arată o persoană în viață ca autor al falsului, suspendarea chestiunii la instanța civilă, spre a se judeca pe cale penală, nu este obligatorie pentru tribunal, ci numai facultativ după imprejurările cauzei.

Că, în speță, tribunalul luând în examinare cererea de suspendare, constată că punând în vedere recurentului a arăta mijloacele cu cari ar putea să dovedească seriozitatea cererii sale, dânsul nu a propus nici un mijloc de dovdă sau alte presupuneri din care să reiasă că obligațiunile sale ar fi intemeiate și de aceea tribunalul a judecat că cererea de inscriere în fals nu este serioasă și în consecință a respins-o;

Că întrucât, dar, tribunalul motivează că și-a făcut convingerea că defaimarea actului ca fals nu este serioasă, ci este făcută numai în scop de a întârziuza îndestularea creditoarei, tribunalul era în drept să useze de facultatea ce-i dă legea de a nu suspenda urmărirea;

Că, deci, tribunalul nu a violat nici un text de lege ci, din contră, s'a conformat art. 170 din Procedura civilă și, prin urmare, motivul de casare este nefondat;

Asupra motivului II:

«Exces de putere. Violarea art. 504 din Proc. civ. și a art. ... din Legea constitutivă a Corpului de portărei Afișul Nr. 58889 907, care urma să se lipească la imobilul meu ce urma să fie vândut, nu este contrasemnat de portărel, cu toate că Legea constitutivă a Corpului de portărei ordonă ca citățiile și actele de urmărire, ce se emit de portărei, trebuie să se semneze de președinte și contrasemneze de portărel; deci sus zisul afiș e nul.»

Având în vedere că legea nu prescrie sub pedepsă de nulitatea contrasemnarea afișului de către portărel;

Că nulitatea din art. 46^a din Legea organizării judecătoriei relativă la lipsa de contrasemnare din partea grefferalui, nu poate fi intinsă prin analogie la alte cazuri;

Că, afară de aceasta, tribunalul constată că nu s'a dovedit că afișul infățișat ar fi acela care s'a lipit la imobilul recurentului, astfel că din ambele puncte de vedere motivul are și îl respins.

Asupra motivului III:

«Exces de putere. Violarea art. 546 din Proc. civ. În ziua fixată de tribunal pentru supralicitare nu se găsea încă formulat procesul-verbal cerut de art. 546 din Proc. civ. în contra căruia puteam ridică nulitatea ce legea îmi dă dreptul și tribunalul voilează dispozițiunile categorice ale art. 546, care declară că incheierea acestui proces-verbal urmează să se redacteze imediat, iar nicidcum în termen de 15 zile prescris de art. 118 din Proc. civ. pentru redactarea sentințelor definitive.»

Având în vedere că recurentul nu are interes să se plângă că motivele pentru care tribunalul a respins diferitele incidente ce dânsul a ridicat cu ocazia adjudecării provizorii nu au fost redactate până în ziua supralicitării, de oarece dânsul nu mai poate repune în discuție acele motive cu ocazia supralicitării;

Că, de altminterile, legea cere prin art. 546 numai ca procesul-verbal să se încheie de îndată, ceea ce se constată că s'a făcut, iar nici de cum ca să se redacteze îndată și considerantele pentru care tribunalul a respins incidentele, căci pentru redactarea acestor considerante, tribunalul are termen de 15 zile conform art. 139 din legea de organizare judecătorescă.

Asupra motivului IV:

«Exces de putere și nemotivare. În ziua adjudecării provizorii am arătat tribunalului lipsa de concurență serioză cum și faptul că prețul oferit era derizorios și nu reprezintă nici jumătate din valoarea imobilului ce se adjudeca; tribunalul, fără a motiva asupra acestei obligațiuni, adjudecă imobilul asupra d-nei Biberi.»

Având în vedere că legea lasă la facultatea tribu-

nalului de a aprecia dacă prețul oferit este sau nu suficient și din moment ce tribunalul a procedat la adjudecarea imobilului, însemnează că implicit a apreciat că prețul oferit este cel mai mare, astfel că nu se poate cere casarea vânzării pe motiv că tribunalul nu a uzat de o facultate ce legea dă tribunalului.

Asupra motivului V:

«Violarea art. 549 și 550, combinat cu 539 din Proc. civ. La ziua de 23 Maiu 907, fixată pentru adjudecarea definitivă pentru motivul că în decursul celor 8 zile dintre licitare și supralicitare, cum și că în ziua supralicitării n'a oferit nimeni un preț mai mare ca cel oferit de d-na Biberi, tribunalul în virtutea art. 550 din Procedura civilă, adjudecă imobilul asupra d-nei Biberi Insă, tribunalul, pentru a putea face uz de art. 550, trebuia să se conforme art. 549 și 539 din Proc. civilă, adică să observe orânduirele prescrise de aceste texte. Fără să fi făcut strigările repetate de 3 ori și la interval de 5 minute, adjudecă pur și simplu imobilul asupra creditoarei. Acesta este un manifest exces de putere.»

Având în vedere că art. 550 din Procedura civilă dispune că dacă în timpul celor opt zile nu s'a ivit nici o propunere de supralicitare și dacă la noua infățișare în ziua a opta nu va da nimeni un preț mai mare, bunul va rămâne pe scama primului adjudecător;

Că rezultă de aici că, dacă nu s'a prezențat nici un concurrent, precum constată tribunalul că a fost în speță, nu are a se face nici o strigare, ci imobilul rămâne asupra primului adjudecător;

Că, deci, și acest motiv are și îl respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE, S. III

Audiența dela 18 iunie 1908

Președintea D-lui G. P. PETRESCU, Președinte
Eufrosina N. Mares cu Dimitrie Cioculescu

Cambie. — Lipsa formalității «bun și aprobat», când debitorul nu e comerciant și cambia e scrisă de altul, — Pierdere efectelor cambiale și neaplicarea art. 349 Cod. comercial în acest caz. — (Art. 275 Cod. comer.)

Cambia scrisă de altă persoană și numai subscrисă de debitor, care nu este comerciant, trebuie să cuprindă mențiunea «bun și aprobat pentru suna de» conform art. 275 Cod. comercial. În caz de lipsă a acestei mențiuni, cambia devine o simplă creață civilă, și nu mai sunt aplicabile în acest caz dispozițiunile restrictive ale art. 349 Cod. comercial, în ce privește mijloacele de apărare ce poate invoca debitorul.

Deciziunea 177/908. — Casată, în urma rezultului facut de Eufrosina Mares, contra decizionii Curții de apel din București, secția I No. 9/908.

Curtea,

Asculțând pe d-nii avocați Brezeanu și Mumuanu, în dezvoltarea motivelor de casare; și
Pe d-l avocat Davidescu, în combateri;
Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Acesta cambie neconținând formula «bun și aprobat», și eu nefiind comersant nu puteau să prezintă însușirile și efectele unei cambii ci ale unei simple creațe civile.

«Este adevarat că am mărturisit Curții că am primit suna prevăzută în cambie, însă am adăugat: dela Tase Dimitriu, dar nu dela Cioculescu, și am dovedit prin instrucție scrisă, aflată la dosar, că suma din poliță reprezintă căstiu de arendă prin anticipație. Depozitia lui Tase Dimitriu și Velicu, la instrucție și la Camera de punere sub acuzare, sunt precise și concluante.»

Având în vedere decizia No. 998 a Curții de apel din București s. I. supusă recursului, prin care recurrenta Enfrosina N. Mares este obligată să plătească intimatului D. Cioculescu suma de lei patru mii cinci sute (4500), sumă datorată cu cambie semnată de recurrentă în ordinul lui Atanasiu I. Cacig :

Având în vedere că din decizia Curții se constată că recurrenta nu este comerciantă, că cambia nu este scrisă de dânsa, ci numai semnată și că a recunoscut înaintea Curții, la interrogatorul ce i s'a făcut, că a primit suma din cambie dela Tase Dimitriu ;

Că Curtea de apel, pentru a obliga pe recurrentă la plata cambiei, aplică art. 349 din Codul comercial, des conslată că recurrenta nu este comerciantă ; că cambia n'a fost scrisă de dânsa, ci numai semnată și nu conține „bun și aprobat pentru suma de 4500 lei”, o consideră totușt ca adeverărată cambie prevăzută de legea comercială, de oarece debitoarea recurrentă a declarat la Curte că a primit suma din cambie :

Considerând că art. 275 din Codul comercial prescrie că dacă cambia este sub semnatură privată și este scrisă de altă persoană și numai semnată de debitor, dacă acesta nu este comerciant, e dator să adauge la semnatura sa „bun și aprobat pentru suma de ...”;

Că, din acest text de lege, reiese în mod clar că cambia care nu este făcută conform acestei dispozițiuni de lege, nu mai are valoare ca cambie, ci rămâne simplă creanță :

Că recurrenta a susținut înaintea Curții de fond că dânsa, având arendaș pe Cacig, i-a trebuit bani înainte de termen și a semnat acea poliță în alb :

Cacig a plătit apoi polița lui Dimitriu și dânsa, la plata căștiurilor arenzii, a ținut suma din poliță în socoteala lui Cacig scăzându-l din arăndă cu această sumă rămânând ca Cacig să remită în urmă cambia ; a mai susținut recurrenta înaintea Curții de fond că cambia a fost transmisă lui Cioculescu, intimat, după scadentia și a cerut Curții pentru a dovedi aceasta, cheamăre la interrogatorul și intimatului Cioculescu și proba cu martori, ceeace Curtea i-a respins, fiind acțiunea cambială :

Că în sprijin, recurrenta Enfrosina Mares nefiind comerciantă, iar cambia nefiind scrisă de dânsa, ci numai semnată fără mențiunea de „bun și aprobat pentru suma de 4500”, nu poate avea efectele unei cambii, ci ale unei simple creanțe civile :

Că instanța de fond, respingând cererea recurrentei de a se schema intimatul la interrogator și proba cu martori, și judecând acțiunea îndreptată în contra recurrentei după prescripțiunile Codului de comerț în materie de cambie, a comis un vădit exces de putere și a violat art. 275 din Codul comercial ;

Că, așa fiind, acest motiv de casare este intemeiat și, fără a mai discuta și pe celelalte :

Pentru aceste motive Curtea casează, etc

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECT. I

Audiența dela 2 Mai 1908

Președintia D-lui V. PRETORIAN, Consilier

— Elisabeta Antonescu cu Creditul Urban București —

Urmărire imobiliară. — Incunoștiințarea creditorilor privilegiati și ipotecari. — Legea Creditului funciar. — (Art. 509 Proc. civilă).

Urmărire imobiliară — Depunerea creanțelor drept prej. — Contestațiuni. — Termenul de cinci zile în care trebuie făcută

Urmărire imobiliară — Ordonanța de adjudicare. — Sistemul purgeri. — (Art. 519 și 565 din Proc. civilă — Legea specială a creditului).

1. Dispoziția art. 509 Proc. civilă, privitoare la incunoștiințarea tuturor creditorilor privilegiati sau ipotecari nu se aplică și la urmăririle ce se fac după Legea

Creditului funciar, de oarece această lege specială, prin nici o dispoziție, nu cuprinde o asemenea cerință.

2. Potrivit dispozițiunilor art. 552 din Proc. civilă contestațiile la depunerea creanței drept prej. trebuie a fi făcute în termen de 5 zile dela depunerea creanței.

3. Dacă este adeverărat că, după dreptul comun, ordonanța de adjudicare nu purgează imobilul de privilegiile și ipotecile ce-l grevează decât numai dacă creditorii privilegiati sau ipotecari au fost incunoștiințați potrivit art. 509 Proc. civilă; totușt, legea specială a Creditului funciar desideră dela acest principiu comun prin întărirea dispozițiunilor art. 509 din Proc. civilă menține cu toate acestea efectele ordonanței de adjudicare editate de art. 565 din Proc. civilă față cu publicitatea generală

Curtea,

Asculțând pe d-l avocat St. Cornea, în desvoltarea motivelor de apel ; pe d-l avocat Aurel Mateescu, în contrabateri ; și

Pe d-l avocat Marinescu-Bolintin, care a ocupat folioi Ministerului public, în concluziuni ;

Deliberând.

Asupra apelului făcut de Elisabeta Antonescu contra sentinței No. 372 din 1907 a tribunalului Ilfov, secția IV, prin care i s'a respins acțiunea intentată contra Creditului funciar urban din București și a lui Teoharie Măldărescu, în calitate de tutor ad-hoc al minorilor decedatului B. Antonescu :

Având în vedere că părțile au invocat înaintea Curții aceleasi fapte și motive cari au fost invocate și la prima instanță :

Având în vedere faptele din sentința apelată, pe care Curtea le adoptă, precum și motivele cari nu sunt contrarie aceloră cari urmează :

Considerând că dispoziția art. 509 din Proc. civilă, cu privire la incunoștiințarea tuturor creditorilor privilegiati sau ipotecari, nu se aplică la urmăririle ce se fac după legea Societății Creditului funciar, de oarece această lege, fiind o lege specială nici o dispoziție a ei nu cuprinde această cerință :

Considerând, în sprijin, că întrucât Creditul nu era obligat, după legea sa specială, a incunoștiința pe creditorii ipotecari ai imobilului ce urmărea, apelanta în calitate de creditoare ipotecară, nu este în drept a cere anularea ordonanței de adjudicare, pe motiv că nu a fost incunoștiințată, și că, prin urmare, s'a violat articolul 509 Proc. civilă combinat cu art. 735 din Proc. civilă, față de dânsa :

Considerând că, pe lângă acestea, apelanta a avut cunoștință de vinzare din măsurile de publicitate generale, astfelite și publicațiunile, și prin urmare, era în măsură de a uza de căile prevăzute de lege pentru reabilitarea drepturilor sale :

Având în vedere că apelanta cere în subsidiar, ca cel puțin Creditul să fie obligat a-i plăti creanța sa dotală de lei 3020, asigurată prin inscripție legală, luată anterior ipotecii Creditului apusă imobilului urmărit, pe motiv că la depunerea prejului, Creditul trebuie să depună în numerar această creanță dotală în prim rang, și numai pentru restul prejului ar fi putut să depună actual său de ipotecă în baza căruia făcea urmărea imobilului ipotecat :

Considerând că această pretenție constituie o contestație la depunerea creanței drept prej., că în conformitate cu art. 552 din Proc. civilă o asemenea contestație trebuie să fie făcută în termen de 5 zile dela depunerea creanței drept prej., pentru ca tribunalul să o judece de urgență ; că, în sprijin, apelanta nu a făcut contestație și tribunalul a admis creanța creditului ca fiind în rang util și necontestat ; că, deci, Elisabeta Antonescu nu mai poate pretinde astăzi că depunerea creanței drept prej. a fost făcută cu violarea dispozițiunilor art. 552 din Proc. civilă ;

Considerând că obiectivitatea ridicată de apelantă, cum că nu a putut face contestația, de oarece nu a fost

incunostințiată conform art. 509 din Codul Proc. civ., este fără temei, pedeoparte, pentru că încă odată, art. 509 Cod. Proc. civ. nu este aplicabil când Creditul funciar urmăreste vinzarea imobilului ipotecat, iar pe de altă parte, pentru că apelanta era incunostințiată de vînzare prin publicațiunile generale, și prin urmare putea uza de calea contestației;

Considerând, pe lângă acestea, că spre a putea cere în contra Creditului funciar plata creației sale datorale, apelanta ar trebui să dovedească că această creață mai există încă față de dânsul; or, Creditul fiind adjudecat îl imobilului urmărit, creația apelantei se găsește purgată prin efectul ordonanței de adjudecare, în conformitate cu dispoziționea art. 565 din Proc. civilă, după care ordonanța de adjudecare, rămasă definitivă și executată, trece adjudecătorului dreptul ce avea să urmăritul asupra bunului vîndut: imobilul însă rămâne liber de orice privilegiu sau ipotecă la care era supus;

Considerând că apelanta obiecționează că dacă legiuitorul a admis principiul curățirii imobilului de orice privilegiu sau ipotecă, s-a făcut-o pentru că a avut în vedere art. 509 din Procedura civilă, asă că, față cu acela pentru cari nu s-a îndeplinit această dispoziție, legiuitorul nu a admis sistemul purget;

Considerând că această obiecționare nu este intemeiată, căci, dacă este adevărat că după dreptul comun ordonanța de adjudecare nu purgează imobilul de privilegiile sau ipotecile celor care le grevează, decât numai dacă creditorii privilegiati sau ipotecari au fost incunostințați conform art. 509 din Codul Proc. civilă, legea specială a Creditului funciar a derogat însă dela acest principiu de drept comun și a înălțat aplicaționea dispoziției art. 569 din Proc. civilă menținând cu toate acestea, efectele ordonanței de adjudecare edificate de art. 565 din Proc. civilă, față cu publicitatea generală:

Considerând că apelanta mai susține că, întrucât creația sa nu a fost trecută în tabloul de ordinea creditorilor, și întrucât creditul a depus drept întreg preț creația lui urmează că această societate să fie obligată să plăti creația sa de 3000 lei și pe temeiul principiului de echitate: că nimenei nu se poate imbogăti în paguba altuia;

Considerând pedeoparte, că este adevărat că în tabloul de ordinea creditorilor s'a trecut după dările fiscale, comunele și județene și după cheltuielile de urmărire, intimata Societatea a Creditului, în prim rang, omittându-se a se trece creația apelantei, deși era anterioră aceleia a Creditului că, însă faptul acestui omisunii este străin de Credit, întrucât tabloul se alcătuie, conform legii, de judele-comisari delegați de tribunal;

Că, pe de altă parte, din contractele de împrumutare înscrise de tribunalul Ilfov, secția de notariat la No. 2833 din 1898 și 1896, se constată că Dimitrie Antonescu s'a împrumutat dela Creditul funciar urban din București cu suma de lei 18000, afectând imobilul său cu ipotecă în prim rang, iar acest imobil s'a adjudecat asupra Creditului cu suma de lei 12000;

Considerând că din momentul ce Creditul a împrumutat pe Dim. Antonescu cu ipotecă în prim rang, a primit prin depunerea creației drept preț cea ce își se cuvenea și nu a fost achitat de întreaga sa creață, și din momentul ce apelanta nu a uzat de căile prevăzute de lege spre a și realiza drepturile sale, principiul că nimenei nu se poate imbogăti în paguba altuia nu-și găsește aplicație;

Considerând că, față cu cele ce preced, și fără a mai discuta motivul invocat de Creditul funciar și tras din nespecializarea imobilului în actual dotal apelul făcut de Elisabeta Antonescu este nefondat și ca atare urmează a fi respins;

Pentru aceste motive, respinge apelul.

(ss) V. Pretorian, M. Vidrașcu, Oscar N. Nicolescu, M. Gr. Ciocârdia, V. Antonescu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIUNEA III

Audiența dela 3 Aprilie 1908

Președintea D-lui P. HAGIOPOL, Președinte
Ivan Dumitroff cu Ministerul de răsboiu

Rechiziționi făcute de o armată într'un Stat străin — Rechiziționări — Bonuri de rechiziție — Dacă și în ce condiții, dă dreptul la despăgubiri — (Art 3 din Legea dela 15 Martie 1880).

1 După principiile de drept international public rechiziționi făcute de un belligerant în teritoriul inamic desăvunit supuse regulei liberării de bonuri de rechiziționare nu dau însă drept la despăgubiri și nici nu pot forma obiectul unei acțiuni în justiție din partea acelora cari au fost rechiziționări contra Statului inamic care a profitat de acele rechiziționi în timpul campaniei

2 Legiuitorul român dispunând, prin legea dela 15 Martie 1880 art. 3 ca să se constate rechiziționările din Bulgaria facute de ostierea română pentru a se acorda indemnitatea ce se va crede de cuvîntul nu a înțeles prin aceasta a se supune decât unei obligații morale pornită dintr'un sentiment de echitate iar nicidecum unei obligații juridice, care să prătează da naștere unei acțiuni în justiție

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de către Ivan Dumitroff, în calitate de procurator a comunelor rurale din Bulgaria: Kosava, Gomatarți, Vidbol, Kutova, Akciar Smârdan, Bucovat, Tatardjic, Izvor, Bica, Ruda, Gânzova, Negovanofit, Rochitînă, Kajditanofit, Lom, Progorele, Metcovet, Velcederm, Rasovo, Moreșu, Krivabara, Drenovej, Vasilofit, Dolgodelic, Kovacița și Dolnicibar, prin care chemă să plătească suma de lei 275.753, cu dobânzi legale dela intentarea acțiunii și până la achitare, și care sumă reprezintă valoarea bonurilor și chitanțelor de rechiziție, liberate de către autoritățile militare române sau mentionatelor comune bulgare pentru furnituri și hrană, necesare trupelor române în timpul răsboiului din 1877-78;

Având în vedere jurnalul No. 4361 din 1907, relativ la modul cum pot fi reprezentate în justiție comunele rurale bulgare reclamante, precum și jurnalul No. 8554 din 1907, prin care se ordonă o expertiză pentru verificarea chitanțelor și bonurilor de rechiziționare ce s'au prezentat în instanță;

Având în vedere jurnalul No. 2735 din 1908, prin care tribunalul admite ca bine introdusă acțiunea de față, numai de comuna Izvor, reducându-se astfel pretenția reclamantului la suma de lei 20.157 cu dobânzi dela intentarea acțiunii;

Având în vedere susinările orale ale părților făcute cu ocazia debaterilor procesului, actele prezentate în cauză, interrogatorul luat Ministerului de răsboiu, expertiza ordonată de tribunal, precum și concluziunile scrise și atașate la dosar;

Având în vedere că reclamantul, prin acțiunea ce a intentat, ca procurator, pretinde că Ministerul de răsboiu să fie obligat să plătească rechiziționilor făcute de armatele române în Bulgaria în timpul răsboiului din 1877-78, că această obligație e conformă cu principiile de drept internațional și cu legile de rechiziționare militare din 24 Aprilie 1877, art. 3, precum și acea din 15/27 Martie 1880, art. 2; că, deci, dreptul de plată fiindu-i astfel recunoscut, urmează ca Ministerul de răsboiu să fie obligat, prin sentință ce va da de tribunalul, la plata sumei de 20157 lei;

Considerând însă că, după principiile de drept internațional public, rechiziționile făcute de un belligerant în teritoriul inamic, desăvunit supuse regulei liberării de bonuri de rechiziție, nu dau însă drept la despăgubiri, dar, mai cu seamă, nu pot forma obiectul unei acțiuni în justiție din partea acelora cari au fost re-

chiziționăți, contra Statului inamic, care a profitat de acele rechiziții în timpul campaniei;

Având în vedere că practica răboelor e conform cu doctrina dreptului internațional public, care justifică această soluție riguroasă a dreptului răboiului, arătând că desii ar fi mai echitabil ca o armată beligerantă să trăiască în timpul campaniei prin propriile sale mijloace și ale săi ce reprezintă; că însă condițiunile răboiului modern fac din rechizițiiile efectuate în teră inamică o imperioasă necesitate a conducerii cu succes a răboiului, și că neplata acestor rechiziții e o consecință necesară;

Având în vedere că armatele române, în răboiul din 1877-78, conformându-se principiilor de drept internațional cu ocaziunea efectuării rechizițiiilor necesare subsistenței sale, a emis bonuri de rechiziție, a căror utilitate și aplicare s'ar fi putut vedea în caz când România, fiind învinșă, ea ar fi trebuit să suporte aceste rechiziții prin plata unei indemnitații de răboiu; că însă România, ieșind victorioasă nici în tratatul de la San-Stefano (3 Martie 1878) nici în tratatul de la Berlin (13 Iulie 1878) nu se vorbește de plata rechizițiiilor făcute de România în teritoriul inamic al imperiului otoman; că în acest caz dreptul găinilor consideră pe învingător descărcat de orice responsabilitate bănească în ceeace privește plata rechizițiiilor de răboiu;

Considerând că astfel fiind principiul de drept internațional, nu se poate vorbi de o obligație juridică din plată a bonurilor de rechiziție făcute de un beligerant învingător pe teritoriul inamicului său; că însă echitatea a făcut pe guvernul român ca, prin legea din 15/27 Martie 1880, art. 3, să dispună instituirea unei comisiuni speciale, care să cerceteze și să constate bonurile de rechiziții eliberate de ostirea română în Bulgaria, pentru ca în urmă Ministerul de Răboiu să acorde indemnitatea ce va crede de cuvintă; că, de altfel, din discuțiile următoare în Corpurile legiuitorice, cu ocaziunea dezbatelerilor acestei legi, discuțiuni juridice în parte eronate reiese că intențunea legiuitorului român a fost ca guvernul, plătinând acele rechiziții, România să facă față unei simple obligații morale, iar nu juridice;

Având în vedere că legea din 24 Aprilie 1877 nu trebuie adusă în discuție, intrucât prin această lege s'a reglementat rechizițiiile făcute de armata române în România, iar nu în teritoriul inamic;

Considerând dar că netemnicia acestei acțiuni fiind evidentă pentru tribunal, pentru motivele arătate, chestiunea prescripției, adusă în discuție de reprezentantul Ministerului de Răboiu, tribunalul găsește inutil de a o mai discuta;

Pentru aceste motive, redactate de d-l membru susținut, respinge acțiunea;

(ss) Petre Hagiuopol. Luciliu Stefanescu.

Comisiunea pentru regularea și consolidarea drepturilor de concesiuni petrolifere din județul Prahova

Audiența dela 6 August 1908

Președintia D-lui T. MAGHERU, Membru de ședință al Tribunalului Prahova

Societatea Steaua Română cu H. I. Haimsohn și alții

— Hotărârea No. 128 —

Legea numelui.—Persoane purtând un nume, la care nu aveau dreptul, înainte de promulgarea legii — Ne-deschiderea unei acțiuni în desavuare de nume, în termen, de cel în drept. — Dreptul celui ce purta numele de a se servi în mod definitiv de acel nume. — Validitatea actelor făcute pe numele usurpat. — (Art. 18 și 19 din Legea numelui).

Potrivit art. 18 și 19 din Legea numelui, toți aceia care înainte de promulgarea ei purtau nu-

mele unei familii la care nu aveau dreptul și dacă acea familie, în timp de doi ani dela promulgarea legii, nu a deschis o acțiune în desavuare de nume, acel nume usurpat devine definitiv și irevocabil dobândit de acei care îl purtau în condițiile de mai sus, și, ca urmare, toate actele judecătoarești încheiate pe numele usurpat sunt perfect valide, numele întrând, în virtutea unui drept, în patrimoniu celu care l-a purtat.

Comisiunea,

Asupra cererilor făcute de Societatea «Steaua Română», prin petițiunea înregistrată la No. 7434 din 13 Februarie 1907, pentru consolidarea terenului în suprafață de 9621 m. p., situat în hotarul Călinet, pendinte de comuna Telega, luat în concesie dela Ion Trăistaru cu actul autenticat de Tribunalul Prahova la No. 2579/97 și transcris în registrul special la No. 674/901, aceia făcută de H. I. Haimsohn, prin petițiunea înregistrată la No. 22983 din 11 Iunie 1908, de a se consolida terenul în suprafață de 6554 m. p., situat în aceiași localitate, luat în concesie dela Stâncă Gheorghiu cu actul autenticat de acest tribunal la No. 2657 și transcris în registrul special la No. 453/908 și aceia făcută de d-l P. Naumescu, prin petițiunea înregistrată la 14508 din August 1908, de a se consolida terenul în suprafață de 6470 m. p., situat în aceiași localitate, Călinet, luat în concesie dela Năstase Nichifor, cu actul autenticat de Tribunalul Prahova la No. 1224/904 și transcris în registrul special la No. 125/904, căte și trele cereri conexe prin încheierea acestei Comisiuni din 24 Iulie 1908;

Având în vedere că contra acestor cereri de consolidare s'a făcut următoarele contestații, adică:

La cererea Societății «Steaua Română» s-au făcut trei contestații: prima de G. D. Mărzescu pe motiv că terenul, căruia consolidare se cere de către acea Societate, îl are dânsul cumpărat dela adevăratul proprietar Gheorghe C. Stoian, cu actul autenticat la No. 7335 și transcris la No. 3070/905, care a fost respinsă, ca nesuscitată, prin hotărârea No. 247 din 26 Iulie 1907; a doua contestație făcută de d-l Petre Naumescu, pe motiv că jumătate din acel teren este luat în concesie dela adevăratul proprietar și a treia contestație făcută de Stâncă Gheorghiu, fiind substituitor în drepturile acestea reclamantului H. Haimsohn, pe motiv că acel teren este cumpărat de concessionatul reclamantului Haimsohn de către adevăratul proprietar Ionita Năstase State Toader cu actele autenticificate de acest tribunal la No. 2053/903 și 4415/904 și transcrise la No. 1534/903 și 3321/904;

La cererea de consolidare, făcută de H. I. Haimsohn, s-au făcut patru contestații: I-a de Năstase I. Nichifor, pe motiv că acel teren îl are cumpărat dela Ion Trăistaru, contestație care a fost respinsă, ca nefondată, prin încheierea din 24 Iulie 1908; a II-a contestație făcută de Societatea «Steaua Română», pe motiv că terenul a căruia consolidare se cere îl are luat în concesiunea dela acest proprietar cu act anterior, autenticat la No. 2579/97 și transcris în registrul special la No. 674/904; a III-a contestație făcută de d-l G. Ștefănescu prin procurator d-l N. Cernătescu, fiind autorizat cu procura legalizată de poliția Câmpina la No. 4829/907, pe motiv că d-l H. I. Haimsohn îl calcă o porțiune din terenul luat în concesiunea dela Dumitru Vlad Stoian, pe care l-a consolidat, prin faptul că azi se dă ca vecin Năstase Ionita Nichifor, cerând să fie obligat reclamantul Haimsohn a respecta hotarul despre acea vecinătate și a IV-a făcută de d-l avocat al Statului, cerând să fie obligat reclamantul Haimsohn să respecte zona soselei comunale care se învecinează cu terenul în chestiune, și asupra acestei cereri s'a mai prezentat, din partea Ministerului cultelor, d-l avocat I. Dumitrescu, fiind autorizat prin delegația No. 50289/908, cerând a fi obligat recla-

mantul Haimsohn a respectat proprietatea despre această vecinătate;

Reclamantul Haimsohn declară că va respecta vecinătate terenului luat în concesiune de contestatorul G. Ștefănescu, că va respecta aceleiași drumuri existente vecin cu terenul și căruia consolidare se cere, precum și proprietatea Ministerului cultelor;

La cererea de consolidare, făcută de Petre A. Nămescu, s'a făcut două contestații: întâia de către G. D. Mărzescu, pe motiv că această parcelă o are luată în concesiune dela adeveratul proprietar G. C. Stoian, care a fost respinsă ca nesușinătură prin încheierea de la 24 iulie 1908, și a doua făcută de Societatea «Steaua Română», pe motiv că această parcelă o are luată în concesiune dela Ion I. Trăistaru, fostul proprietar și posesor al aceluiași teren, cu act anterior autentificat de acest tribunal la No. 2579/897 și transcris în registrul special la No. 674/904;

Având în vedere că, în ce privește contestațiile făcute de reclamant, reciproc, la aceste cereri de consolidare, întrucât, pe de o parte, se contestă identitatea terenului, iar pe de altă parte susținându-se de Societatea «Steaua Română», prin reprezentantul său, că Ion I. Trăistaru, de la care a luat acel teren cu act anterior, și zicea și Ionuț Năstase State Toader, fiind crescut de mătușa sa Smaranda Trăistaru din Telega care nu avea copii, iar Haimsohn și P. Naumescu au susținut că adevărul proprietar al locului în chestiune, de la care l-au cumpărat concedenții lor Stănică Gheorghiu și Năstase I. Nichifor, este Ionuț Năstase State Toader, că acesta nu a purtat un alt nume și că Ion I. Trăistaru nici nu există în comuna Telega, Comisiunea, după stăruința părților, după cum se constată din încheierea din 24 iulie 1908, recunoscându-se identitatea terenului în litigiu, a procedat în acea zi în localul primăriei comunei Telega la audierea martorilor C. Anastasescu, Ion Tălăngescu și Stoica Nedelcu, propuși de H. I. Haimsohn, Const. Dobre Toncu, Mihail Gg. Nichifor și Gheorghe Eftimie Vasileache, propuși de P. A. Naumescu și Nae Panaitescu, Mihail Stroilescu, Const. Risteia și Toma Petre Neagu, propuși de Societatea «Steaua Română», ale căror depozitări, luate separat, sub preșteare de jurământ pe cruce, conform art. 196 Proces civilă, s'au consemnat în osebit proces-verbal, care s'a atașat la dosar;

Având în vedere concluziile puse de părți și actele prezente;

Având în vedere că reclamantul H. I. Haimsohn deși a voit să stabilească cu mai multe acte că Ionuț Năstase State Toader, autorul concedenței său, este fiul lui Năstase State Toader, că sub acest nume a făcut armă și a luat parte la diferite acte, etc., însă, din depozitările martorilor audiați de Comisiunea în ziua de 24 iulie a.c. rezultă că Ion Năstase State Toader fiind luat din sănoul familiei sale de către mătușă sa Smaranda Ion Trăistaru, care nu avea copii, și, pentru a-i dovedi afecțiunea ce o avea către dânsul, fiind donează prin vânzare întreagă avereia sa, și că în timpul căt a stat la dânsa i se zicea în sat și Ionuț I. Trăistaru; că astfel Ion Năstase State Toader și Ion I. Trăistaru este una și aceeași persoană;

Considerând că singurul martor, C. Anastasescu și I. Tălăngescu, cari afirmă că nu au cunoscut pe Ionuț Năstase State Toader sub alt nume și nu i-a zis Ionuț Ion Trăistaru, însă din depozitările celorlalți martori, și cu actele prezентate de reprezentantul Societății «Steaua Română», se stabilește că Ion Năstase State Toader este aceias persoană cu Ion I. Trăistaru conceputul Societății «Steaua Română»;

Că, așa fiind, Societatea «Steaua Română» a luat anterior în concesiune dela acea persoană terenul în litigiu cu actul autentificat la No. 2579/897 și transcris în registrul special la No. 674/904;

Considerând că, în ce privește chestiunea dacă, conform Legii asupra numelui, promulgată la 18 Martie

1895, acel Ion Năstase, State Toader servindu-se și de numele Ion Ion Trăistaru, care, în deobște era cunoscut, era obligat să mai face declarația prevăzută de art. 1, penultimul aliniat din zisa lege;

Considerând că, în conformitate cu art. 18 și 19 din Legea asupra numelui reiese că toți aceia cări, înainte de promulgarea ei, purtau numele unei familii la care nu aveau dreptul și dacă acea familie, în timp de doi ani dela promulgarea acestei legi, nu a deschis o acțiune în desavvare de nume, numele uzurpat devine astfel definitiv și irevocabil dobândit; ca urmare, spune art. 19, toate actele judecătoarești, încheiate pe numele uzurpat, sunt perfect valide, numele intrând în virtutea unui drept în patrimoniu celui care l-a purtat; în speță din desbatere rezultă că Ion Năstase State Toader a purtat numele de Ion I. Trăistaru cu mult mai înainte de promulgarea acestei legi și nedovedindu-se că în contra sa s'a făcut o acțiune în desavvare de cei în drept, în termen de doi ani dela promulgarea legii, numele de Ion I. Trăistaru ce îl purta este definitiv, nefiind nevoie de a mai face alte declarații și, astfel, urmează a se respinge contestațiile făcute de ceilalți doi reclamanți și a consolida pe seama Societății «Steaua Română» acel teren;

Având în vedere, în ce privește contestația făcută de G. Ștefănescu în contra cererii de consolidare făcută de d-l H. I. Haimsohn, această contestație urmărează a fi respinsă ca fără interes, întrucât și cererea d-lui Haimsohn a fost respinsă ca nefondată;

Pentru aceste motive, admite, etc.

(ss) T. Magheru, G. Condopol, E. Bulasinovalci.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BRĂILA, S. I

Audiența de 1 Februarie 1908

Președintia D-lui L. R. OPREANU, Judecător de ședință
Frații Trocanos cu S. G. Teofilatos

Citarea părților la judele de ocol.—Opoziție.—Prezentarea de către opONENT.—Fixarea termenului de către judecător, în fața opONENTULUI.—Dacă el se poate plângă că procedura pentru chemarea sa la termenul fixat nu ar fi fost regulat îndeplinită. — (Art. 79 din vechea lege a judecătorilor de ocoale).

Conform art. 79 din vechea lege a judecătorilor de ocoale (azi 61) o cerere în judecată îndată ce se prezintă de judecător înseamnă pe toate exemplarele termenul de înțățire, pună date și semnează; copia sau copiile după cerere le remide reclamantului din prenumă cu titlurile, pentru ca reclamantul să indeplinească procedura; că de aci rezultă că o parte, care prezintă o cerere sau o opozitie judecătorului, să cunoștină de termen prin faptul că în fața lui judecătorul fixează termenul pentru judecarea cauzei lui și, deci, lui îi incubă sarcina a îndeplini procedura pentru termenul fixat.

Prin urmare, cel ce prezintă cerere și obține fixarea termenului, nu se poate plângă că procedura în privința chemării lui nu s'a îndeplinit în mod regulat, întrucât el avea deja cunoștință de termenul judecătorii; iar dacă partea cealaltă dispusese citarea lui, aceasta se consideră ca un lux de procedură care, chiar dacă neregulat ar fi fost îndeplinită, nu putea constitui un motiv de nulitate.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Frații Trocanos, prin petiția reg. la No. 416/908, contra cărții de judecată No. 103/908, prin care li s'a respins ca nefondată contestația făcută asupra secuestrului aplicat la cerearea d-lui S. G. Teofilatos;

Văzând actele cauze și susținerile părților;

Văzând că apelantul în concluziunile sale tinde să declară nulitatea căutații ce i s'a făcut pentru termenul de 3 Octombrie 1907, când urmă să se judece înaintea judecătorului ocolului I opozitia făcută contra cărții de judecată No. 810/907;

Văzând, ca motiv de nulitate de procedură, că invoca că agentul înșărcinat cu îndeplinirea procedurii nu constată prin procesul-verbal la care domiciliu să prezintă, de oarece domiciliul real și are în strada Galați și bioul de afaceri în strada Samsarilor, iar nici de cum în strada Portului;

Având în vedere motivele de fapt și drept din cartea de judecătă apelată, pe care tribunalul, găsindu-le juste și înțemeiate, le adoptă în total;

Că astfel, din aceste puncte de vedere, bine judele de ocol a respins contestația apelantului;

Că, de altfel, contestația lui este neîntemeiată și din punctul de vedere că pentru termenul de 3 Octombrie, când i s'a respins opoziția, nici nu trebuie să fie citat;

Că, în adevăr, conform art. 79 din Legea judec. de ocole, judecătorul, indată ce va primi o cerere, va însemna pe toate exemplarele termenul de înșărișare, va pune data și vară semnă, etc.; iar copia de pe cerere o va remite reclamantului, împreună cu atâțea ţigile căte sunt exemplarele, pentru ca reclamantul să îndeplinească procedura;

Că contestatorul, atunci când a prezentat opoziția judecătorului, a luat cunoștință de termen, prin faptul că în ființă lui, conform legii, i s'a fixat termenul de 3 Octombrie pentru judecata opoziției lui, și astfel, în acea opoziție el fiind reclamant, dânsului fi încumbă sarcina de a îndeplini procedura chemării pentru termenul de 3 Octombrie;

Că, prin urmare, când la termenul de 3 Octombrie s'a prezentat numai reclamantul; care a cerut respingerea opoziției, iar oponentul a lipsit, judecătorul putea foarte bine să considere procedura îndeplinită față de oponent, care luase cunoștință de termen atunci când a făcut și prezentat în persoană opoziția judecătorului de ocol;

Că, dacă reclamantul a mai citat pe oponent în opoziție, nu a făcut cu aceasta decât un lux de procedură, care, chiar dacă neregulat ar fi fost îndeplinită, nu poate constitui un motiv de nulitate;

Că, astfel, din toate aceste puncte de vedere, apelul de față este neîntemeiat și ca atare urmează a fi respins;

Apreciind și asupra cheltuielor de judecătă cerute le fixeză la suma de lei 40.

Pentru aceste motive, respinge, etc.

(ss) L. R. Opreanu, D. Stoicescu.

p. Grefier (s) Gheorghiu

Necrolog

Remus N. Opreanu, consilier la Curtea de casătie, a incetat din viață, Joi 23 octombrie, la ora 4 p. m.

Farea sa blândă, onestitatea și integritatea caracterului, împărtășialitatea judecătii îi asigurase simpatia și respectul celor care l-au cunoscut ca om și ca magistrat. Dânsul a fost acela care, în urma anexării Dobrogei, a fost chemat în calitate de guvernașor sa organizeze noua provincie. Munca ce a depus în această grea opera a fost incoronată de un deplin succes moral, și ar fi fost suficientă pentru a-i asigura locul cel mai de frunte în rândul oamenilor care s-au distins în această țară.

Dar, puterea de munca cu care il înzestrase natura cerea o mai departe continuare a activi-

tăței sale. De aceea îl vedem la anul 1882 reîntrând în rândurile magistraților, pe cari le părăsise cu ocazia numirii ca guvernator al Dobrogei, și muncind cu aceeași putere și cu același spirit de dreptate și imparțialitate.

De cățiva ani însă acea putere uriașă este învinșă de boala și R. N. Opreanu se stingează zi cu zi, pe fotoliul de consilier al Inaltei Curți de casătie, pe care l-a ocupat neintrerupt, dela 14 Octombrie 1886 până în ultimul moment al vieții sale. Mareția figurii sale va rămâne însă neștearsă în aducerile noastre aminte despre Opreanu, judecătorul cel bun și drept.

Unind durerea noastră cu acea pe care o încearcă familia lui R. N. Opreanu, pentru pierderea bunului soț și părinte, depunem omagiile noastre de respect și venerație pe mormântul bunului judecător.

* * *

C. Boerescu s'a stins asemenea din viață. Cu moartea lui C. Boerescu dispare un avocat de frunte al baroului din București și un bărbat politic care a jucat un rol important între contemporanii săi. Ca Ministru și ca President al Senatului, C. Boerescu a servit interesele țării cu vrednicie.

Exprimăm adâncă noastră părere de rau pentru pierderea ilustrului avocat și om politic, regretat de familie și de toți acei cari l-au cunoscut.

INFORMATIUNI

Anunțăm că s'a terminat de imprimat și pus în vânzare REPERTORIUL GENERAL DE JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ AINALTEI CURȚI DE CASAȚIE, întocmit de d-l avocat I. C. Barozzi.

Această carte și utilă lucrare a fost examinată de d-lu Președinte al Inaltei Curți de casătie, care a incuvintat tipărirea. Volumul I cuprinde atât autorizația sa cat și prefata d-lui Cira Oeconomu, Procurorul-general al Inaltei Curți de casătie și Directorul ziarului nostru.

Prețul cătorpatru volume este de lei 60, broșate. Pentru cei ce doresc a le aveă legate vor trimite în plus cenușă legătură în pânză lei 10; cu piele la cotor lei 12, iar cu piele peste tot flexibilă lei 14.

Depozit la ziarul Curierul Judiciar, care le expediază la cerere, contra valoare, mandat poștal sau ramburs.

„Colecția generală a Legilor României“ este titlul unei importante lucrări apărute acum, care conține Legile, convențiunile, aranjamentele, Decretele, regulamentele, deciziunile ministeriale din 1906, toate cu adnotări istorice și de concordanță; luate de d-nii At. C. Kivu, consilier la Inalta Curte de casătie și justiție; Dem. C. Badulescu, avocat, G. St. Bădulescu, Prim-Grefier la Inalta Curte de casătie; I. Ionescu-Dolj, judecător de instrucție la Trib. Ilfov; G. D. Nedelcu, directorul afacerilor judiciare din Ministerul de justiție; Victor Rațiu, At. Ștefănescu-Galați și Constatin Tunescu, avocați.

Această lucrare, unică în țară la noi, s'a tipărit într'un format mare ca Dalloz, pe hârtie velină, cuprinzând 800 pagini. Prețul 20 lei. Depozit la „Curierul Judiciar“, care servește la cerere orice cărți de drept, contra valoare, mandat sau ramburs.